

Vad händer?

På den ryska ambassaden i Stockholm är man förkrossad och därtill förvånad. Detta för att man helt plötsligt kommit på att vi svenskar i grunden är lite misstänksamma mot ryssar. Detta har man förstått efter att svenska schlagersångerskor visat en röd stjärna på sin rumpa:

<http://www.aftonbladet.se/webbtv/noje/article4671357.ab>

Man behöver dock inte gräva allt för långt ner i trista historieböcker för att finna förklaringar till detta, vårt förunderliga, beteende.

Låt oss börja med att konstatera att år 1700 förklarade ryssarna Sverige (och därmed Finland) oprovocerat (faktiskt) krig för att ryssarna (tillsammans med danskarna) trodde att vi hade en oförmögen kung.

Bara några månader senare, vid Narva, fick ryssarna klart för sig att den svenske kungen med sina mannar inte var så oförmögna som man trott. Danskarna blev varse detta några månader tidigare.

Ryssarna lägger ner sina fanor framför Sveriges (inklusive Finlands) kung vid Narva år 1700 (enligt Gustaf Cederström).

Men så gick det som det gick. Den unge svenske kungen förlöpte sig och ryssarna "avslutade" kriget (det Stora nordiska kriget) genom att bränna upp hela skärgården från Hudiksvall ner till Västervik endast för att tvinga fram en fred med hårdnackade svenskar efter att ryssarna, som sagt, startat kriget drygt 20 år tidigare.

År gick av ständig provokation från öst till dess svenskar med finska bröder lyckades samla ihop sig igen år 1790 för att få in en fullträff vid Svensksund i Finska viken. Äntligen skulle vi kunna värja oss från grannen i öst som inte önskade annat än att den Skandinaviska halvön blev en "naturlig del" av deras ofantliga rike.

Förluster vid Svensksund – några sjöslag som dock ledde till svensk/finsk seger.

Så mördades vår kanske siste "riktige" ledare (som faktiskt var kung), Gustav III, och ryssarna stal påpassligt halva riket, Finland, i förvirringen som följde år 1809.

Drygt 100 år senare, år 1917, "tappade" ryssarna Finland på grund efter sitt inre politiska sjabbel. "Rikssvenskarna" (med bland andra dåtidens störste kulturpersonlighet August Strindberg i förtrupperna) hejade på våra finska bröder och systrar när de ville bilda en fri, egen stat. Rättfärdigheten fick sin gång: Finland blev en självständig nation.

Men genom fantastiska infiltrationsmanövrar lyckades ryssarna genast starta ett ytterst blodigt inbördeskrig i Finland som dock vanns av dem som kämpade för "frihet och broderskap" enligt "icke Leninistisk=sovjetrysk" modell.

Drygt 20 år senare (1939 för att vara mer exakt) frågade ryssarna sina finska grannar om de ville vara med i den storslagna unionen av sovjetstater (Sovjetunionen). Men deras finska grannar tackade artigt nej. Då var det dags igen: Storkrig som svar! Ryssarna inledde för övrigt kriget genom att "precisionsbomba" den ryska ambassaden i Helsingfors.

Men ack som det gick! Jag behöver bara säga: "Slaget vid Suomissalmi" m.m. - så får ni Googla själva.

Under hela efterkrigstiden (efter 1945 således) har det varit tjat, tjat, tjat om att "svenska och finska grannar borde bli stora vänner med oss ryssar". Detta har man bland annat sagt genom att bedyra vänskapen med att segla in U-båtar i Sveriges skärgårdar för att "kolla in läget". 1981 gick det lite snett: Man navigerade in en sväng i Karlskrona stad, rundade statyn av Karl XI på Stora torget, seglade ut igen och gick på grund: (Färdrutten i enlighet med ryssarnas egen logbok).

FOTO: DAN HANSSON

Året efter, 1982, var det dags igen: Man seglade vilse i Sveriges känsligaste farvatten, i Hårsefjärden, strax utanför "Musköbasen". Strax därefter lämnade lilla Sverige följande stillsamma "protest" till ryssarna:

Ubåtsskyddskommissionen har kommit fram till att det förekommit intrång utfört av sovjetiska ubåtar, vilket resulterat i denna svenska protest till Sovjetunionen.

Till sist har vi kanske värsta förtroendedramat med Ryssland, nämligen traumat kring den svenske diplomaten Raoul Wallenberg som gjorde en enorm heroisk insats under Andra världskrigets slutskede genom att rädda tusentals judar undan Nazisternas folkmord.

När han var klar med sitt uppdrag ville han presentera en återuppbyggnadsplan för de segerrika Sovjetryska ockupanterna som jagat Nazisterna på flykten.

Ryssarna fängslade honom direkt den 17 januari 1945. Sedan dess känner vi inte till Raoul Wallenbergs öde trots mer eller mindre valhanta påstötningar från svenska regeringar. Ryssarna lämnar ännu i dag lögn efter lögn om vad som kan ha hänt vår hjälte som alltså sedan drygt 60 år är försvunnen i det Sovjetryska förtryckarsystemet.

Så här står vi efter kidnappning av Raoul Wallenberg, lögner, intrång i våra militära vatten, "erbjudande om medlemskap" i deras union med påföljande krig och oprovocerade krigsförklaringar sedan 300 år.

Nu är "Den stora björnen i öster" *förvånad och indignerad* över att svenska schlagersångerskor bär glitterdräkter med en röd stjärna på rumpan.

Vad händer?

Ben